

“Καλύτερα να πεθάνω παρά να μπω στο τζαμί”

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος Αγγελής ο Νεομάρτυρας γιατρός από το Άργος τιμάται από την Εκκλησία μας κάθε χρόνο 3 Δεκεμβρίου

Ο Άγιος Αγγελής ο Νεομάρτυρας μαρτύρησε στη Χίο. Η καταγωγή του ήταν από το Άργος της Πελοποννήσου και ζούσε στο Κουσάντασι (Έφεσο) της Μικράς Ασίας. Εργαζόταν ως πρακτικός γιατρός. Ήταν άνθρωπος ήσυχος, ευλαβής, φιλακόλουθος και ελεήμων.

Κάποια μέρα σε μια συνάντηση έτυχε να βρίσκεται ένας Γάλλος άθεος, ο οποίος χλεύαζε τη χριστιανική πίστη. Ο Αγγελής με παρρησία αντέκρουσε τα επιχειρήματα του Φράγκου. Του πρότεινε μάλιστα να μονομαχήσουν, εκείνος πάνοπλος και ο άγιος μόνο με ένα ξύλο, πιστεύοντας πως θα τον νικήσει με τη δύναμη της πίστης. Ο Γάλλος δέχτηκε. Έκαναν μάλιστα και έγγραφη συμφωνία στην πρεσβεία. Ο Αγγελής έτρεξε στον πνευματικό του, εξομολογήθηκε και ζήτησε την ευχή του. Ο πνευματικός πάσχισε να τον αποτρέψει, αλλά ο Αγγελής επέμενε.

Έτσι, ο ιερέας του έδωσε τελικά ευλογία.

Ο Αγγελής έμεινε άγρυπνος όλη τη νύχτα προσευχόμενος και ζητώντας από το Θεό να τον ενισχύσει εναντίον του βλάσφημου Γάλλου. Μ' αυτό τον τρόπο προετοιμάστηκε πνευματικά για τη μονομαχία. Όμως, ο Θεός δεν επέτρεψε να γίνει τελικά ανθρωποκτονία. Αφού κοινώνησε ο Αγγελής των αχράντων Μυστηρίων, εμφανίστηκε μπροστά στο Γάλλο. Τότε τρόμος και δειλία κυρίευσε τον Φράγκο και μπροστά σε όλους εγκατέλειψε καταντροπιασμένος τη μονομαχία. Έτσι, νικητής ανακηρύχθηκε ο άγιος.

Μετά το γεγονός αυτό, ο Αγγελής κλείστηκε στον εαυτό του. Έμεινε διαρκώς στο σπίτι του. Μόνο δύο φίλοι του τον επισκέπτονταν, του έφερναν τροφή και προσπαθούσαν να του διώξουν τη μελαγχολία και την υποχονδρία, όπως νόμιζαν. Αυτός όμως, τους έλεγε να μην κοπιάζουν μάταια, διότι είχε αποφασίσει να μαρτυρήσει για το Χριστό. Νυχθημερόν φανταζόταν τα στίγματα του Χριστού στο σώμα του. Τον κατέτρωγε δυστυχώς η υπερηφάνεια, ότι τάχα νίκησε τον αντίπαλο λόγω της μεγάλης πίστης του. Βρίσκοντας τότε ευκαιρία ο ανθρωποκτόνος διάβολος, του υπέβαλε την ιδέα να τουρκέψει για να μαρτυρήσει στη συνέχεια.

Έτσι, το Σάββατο του Λαζάρου του έτους 1813 μ.Χ., πήγε στους Τούρκους ζητώντας να γίνει μουσουλμάνος. Οι Τούρκοι αρχικά τον έδιωχναν με βρισιές, ύστερα όμως, μπροστά στην επιμονή του, τον δέχθηκαν. Αμέσως μετά την εξώμοσή του, άρχισε να κάνει διάφορες παράλογες πράξεις, ώστε να τον οδηγήσουν στο δικαστήριο, να ομολογήσει τον Χριστό και να μαρτυρήσει. Όμως, δεν έγινε έτσι, αλλά τον έδιωξαν ως τρελό και τον έστειλαν στη Χίο.

Στη Χίο συνέχισε την παράξενη συμπεριφορά. Σε κάθε εκκλησία που συναντούσε έμπαινε μέσα και με λυγμούς έκανε μετάνοιες, χτυπούσε αλύπητα το κεφάλι του στο δάπεδο, τόσο που ο χτύπος ακουγόταν μακριά και ύστερα ασπαζόταν με πολλή ευλάβεια τις εικόνες.

Συμμετείχε στις ακολουθίες λέγοντας τόσο κατανυκτικές προσευχές στον Χριστό, την Παναγία και τους αγίους, ώστε όλοι θαύμαζαν, πώς είχε προσαρμόσει τόσο ωραία και είχε αποστηθίσει όλες εκείνες τις ευχές, οι οποίες προκαλούσαν στους υπολοίπους δάκρυα και συμπάθεια προς τον μάρτυρα. Άλλοτε πάλι, έδινε λειτουργίες στους ιερείς και ελεημοσύνες στους φτωχούς, ώστε να δέονται στο Θεό γι' αυτόν. Στους Χριστιανούς έλεγε, να προσεύχονται στο Θεό, για να φέρει εις πέρας τον αγώνα του. Αν τον επαινούσαν για την επιθυμία του αυτή, αγρίευε, έβριζε και γινόταν απειλητικός. Προκαλούσε και με άλλους τρόπους τους Τούρκους, για να τους ερεθίσει, ώστε να καταφέρει το σκοπό του.

Κάποτε, ενώ ήταν περίοδος ραμαζανιού, κάθισε κάτω από ένα τούρκικο σπίτι, έπινε νερό και κάπνιζε. Κατέβηκε λοιπόν κάτω ο σπιτονοικοκύρης και έδειρε τον Αγγελή. Άλλοτε πάλι, ενώ ήταν ραμαζάνι, κάθισε μπροστά στην πόρτα του δικαστηρίου, άπλωσε το μαντήλι του, έτρωγε και έπινε κρασί. Κανείς όμως, δεν ασχολήθηκε μαζί του.

Συχνά πήγαινε στον τάφο του αγίου Μακαρίου Νοταρά (βλέπε 17 Απριλίου), καθοδηγητή πολλών νεομαρτύρων και προσευχόταν με δάκρυα αγκαλιάζοντας το μνημείο, ώστε με τις πρεσβείες του αγίου, να αξιωθεί να μαρτυρήσει. Άλλοτε πήγαινε σε ένα εξωκλήσι, όπου συναντιόταν με έναν πνευματικό. Προσευχόταν με πολλή κατάνυξη και συντριβή, μένοντας για πολλή ώρα εκστατικός, λες και αρπαζόταν ο νους του σε θεία θεωρία. Όμως, δεν αποκάλυπτε τις πνευματικές του εμπειρίες αλλά προσποιούταν το σαλό.

Έχοντας πλέον συνειδητοποιήσει ότι ξεγελάστηκε από τον δόλιο δαίμονα, αναγνώρισε την ανθρώπινη αδυναμία του και μετενόησε ειλικρινώς αναθέτοντας όλη του την ελπίδα στον Θεό τότε λοιπόν, ο Θεός τον αξίωσε για εκείνο, που τόσο σφοδρά επιθυμούσε.

Αφού παρέμεινε έξι μήνες στη Χίο, προετοιμαζόμενος πνευματικά, με συντετριμμένη πλέον καρδιά εισήλθε στο στάδιο του μαρτυρίου. Μια μέρα ξυρίζεται τα γένια του και πηγαίνει στο τελωνείο. Μόλις τον είδαν οι Τούρκοι απορημένοι τον ρώτησαν γιατί ξύρισε τα γένια του. Εκείνος τους απάντησε, πως όσο ήταν Τούρκος τα άφηνε, επειδή οι Τούρκοι τα έχουν περί πολλού. Τώρα όμως που ξαναέγινε Χριστιανός, τα έκοψε ως περιττά και άχρηστα, επειδή εδώ οι Χριστιανοί συνήθιζαν να ξυρίζονται.

Προσπάθησαν να τον συνετίσουν. Βλέποντας όμως ότι δε γίνεται τίποτα, τον έκλεισαν σιδηροδέσμιο στο κάστρο. Όλη τη νύχτα τον βασάνιζαν. Την άλλη μέρα τον οδήγησαν στον διοικητή του νησιού, όπου είχαν συγκεντρωθεί και οι αγάδες. Επεχείρησαν με υποσχέσεις και απειλές να τον μεταπείσουν. Θέλησαν να τον ανεβάσουν βιαίως στο τζαμί σέρνοντάς τον και χτυπώντας τον άσπλαχνα. Όμως, ο μάρτυρας φώναζε πως ήταν καλύτερα γι' αυτόν να τον θανατώσουν εκείνη τη στιγμή, παρά να ανέβει στο Τζαμί, διότι ήταν πλέον και πάλι Χριστιανός.

Επειδή ο Αγγελής έμενε σταθερός στο Χριστό, τον έκλεισαν και πάλι στη σκοτεινή φυλακή με τα πόδια στο τουμπρούκι. Την άλλη μέρα, 3 Δεκεμβρίου του 1813 μ.Χ. μη καταφέροντας να του αλλάξουν γνώμη, τον οδήγησαν στη θέση Βουνάκι, όπου τον απεκεφάλισαν.

Το μαρτυρικό του λείψανο τρία μερόνυχτα έμεινε στον τόπο της εκτέλεσης. Οι

Χριστιανοί προσπαθούσαν να πάρουν κάτι από τα ενδύματα του μάρτυρα ή από το αίμα του, δίνοντας χρήματα στους φρουρούς. Ένας Χριστιανός πρότεινε χιλιάδες γρόσια να πάρει το άγιο λείψανο για ταφή, αλλά οι Τούρκοι δε δέχτηκαν. Επειδή κάποιος ιερέας άρπαξε την τιμία κέρα του αγίου και την καταφιλούσε μπροστά στους Τούρκους, σκλήρυναν τη στάση τους και σήκωσαν το άγιο λείψανο μαζί με την κεφαλή και το χώμα, που είχε βραχεί από το αίμα και τα έριξαν στο πέλαγος σε 25 οργυιές βάθος. Τη νύχτα προσπάθησαν κάποιοι φιλομάρτυρες Χριστιανοί να τα βγάλουν αλλά δεν το κατόρθωσαν.